

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΟΓΔΩΟ

Κλεφτοπόλεμος στον Ιμπραήμ | Μάχη Δραμπάλας | Μάχη Τρι-
κόρφων | Ο Ιμπραήμ σε Μοθωκόρωννα, Καρυές, Μύλους Δαβιάς,
Μυστρά | Επιτυχία Ελλήνων στους Μύλους της Δαβιάς
Αίτημα προς Αγγλία (Πράξη Προστασίας)
Έξοδος του Μεσολογγίου | Εκλογή νέας Κυβέρνησης
Συνέχιση του αγώνα

ΚΑΘΩΣ ΣΥΓΚΕΝΤΡΩΘΗΚΑΝ ΤΟ Εκτελεστικό και το Βουλευτικό
με προσκάλεσαν κι εγώ τους είπα: «Σεβαστή Διοίκηση,
παρακαλώ, ακούστε τη γνώμη μου. Στην Πάτρα, στην Κορώνη
και στα Μοθωκόρωννα Τούρκος να μην ακούγεται πουθενά, μόνο
να είναι όλο ελληνικό. Το κάστρο της Τριπολιτσάς πρέπει να το
χαλάσουμε, γιατί δε συμφέρει μέσα στην Πελοπόννησο να είναι
μια τέτοια μάνδρα, που βγάζει από μέσα όλο εμφυλίους πολέ-
μους. Ο Ιμπραΐμης είναι με πενήντα χιλιάδες στρατεύματα στην
Πελοπόννησο και κρατεί τα τρία κάστρα της Μεσσηνίας και κρα-
τεί και την Πάτρα και έκανε τόσες νίκες απέναντι στους Έλλη-
νες. Σκότωσε τον Παπαφλέσσα με τους πεντακόσιους –κι ας
σκότωσε χίλιους και ο Φλέσσας– έκαψε την Καλαμάτα, τα στρα-
τεύματα έφυγαν και έχει τόσες νίκες. Θα έρθει και στην Τριπο-
λιτσά και, σαν έρθει, θα πάρει και το κάστρο και τότε θα χαλάσει
όλη την Πελοπόννησο, διότι είναι στο κέντρο». Μου αποκρίθη-
καν: «Δεν έχουν έξοδα;». Εγώ αποκρίθηκα: «Δώστε μου την
άδεια και με τον λαό το χαλάω σε πέντε μέρες και έτσι δεν θα
βρει ο Μπραΐμης να κάνει φωλιά και θα τον χτυπήσω από όλα τα
μέρη. Αν πιάσει την Τριπολιτσά, δεν χρειάζεται άλλη φωλιά για
να χαλάσει την Πελοπόννησο. Αν χαλάσουμε την Τριπολιτσά, δεν
θα βρει φωλιά και θα τον κυνηγήσω με τα στρατεύματα της
Πελοποννήσου. Έτσι θα ενωθούν τα στρατεύματα, αλλιώς δεν
πρόκειται να ενωθούν, γιατί θα φοβούνται από όλα τα μέρη».

Όπως και έγινε. Αυτοί υποπτεύθηκαν ότι έχω μίσος να χαλά-
σει η Τριπολιτσά, τα τείχη. Αποκρίθηκαν: «Να δούμε». Πήγα
στο Άργος, έκανα αναφορά, έκανα και από την Τριπολιτσά και
δεν ακούστηκα. Τότε μάζεψα οκτώ χιλιάδες στρατεύματα. Ήρθαν
τα στρατεύματα σε συναπάντησή μου. Οι Αργίτες στο Ναύπλιο,

Συγκέντρωση
στρατιωτών
για να
αντιμετωπιστεί
ο Ιμπραήμ

οι Τριπολιτσιώτες στο Άργος. Τους έλεγα: «Τρέξτε, αδέρφια μου, να μην μας πάρουν σκλάβους οι αραπάδες, δεν έχουμε βοήθεια παρά μόνο από τα άρματά μας». Τότε έκαναν δοξολογίες στον Ύψιστο άνδρες και γυναίκες. Έστειλα διαταγή σε όλες τις επαρχίες και συγκεντρώθηκαν σε τρεις μέρες, οκτώ χιλιάδες. Όταν ήμουν ακόμη στην Τριπολιτσά, ήρθε η είδηση του θανάτου του Παπαφλέσσα²⁴⁴. Ο εχθρός ήταν δυνατός. Έκαψε την Καλαμάτα και κυριεύσε τη Μεσσηνία.

Εγώ έπιασα τα Δερβένια, πέρασα και από το Λεοντάρι, έφτιαξα φούρνους για να κουβαλούν τροφές στο Δερβέني, έφτιαξα ταμπούρι δυνατό για να τον πολεμήσουν. Αυτός είχε κατασκόπους και είδα ότι ήθελε να περάσει από τα Δερβένια με χαλασμό. Ένας Τούρκος Λεονταρίτης, σκλάβος στην Πολιανή που το 'χε σκάσει από τον Ιμπραΐμη είπε: «Εγώ ξέρω έναν τόπο να πάμε από τις πλάτες, να ανεβούμε στον επάνω κάμπο». Εγώ δεν ήξερα αν θα περάσει από εκείνο το μονοπάτι, ούτε το ήλπιζα ποτέ. Όμως με παρεκίνησε ότι οι Μεσσήνιοι ήταν τραβηγμένοι στα βουνά και κίνησα να πιάσω εκείνη τη θέση που πέρασε. Οι Τούρκοι ντόπιοι σκλάβοι έφευγαν και οδηγούσαν τον Μπραΐμη. Έστειλα τα ανίψια μου να το πιάσουν. Εγώ κίνησα στα Σαμπάζικα με ογδόντα ανθρώπους να μαζέψω τα χωριά να πιάσω τις θέσεις. Ξημέρωσα σε ένα χωριό, στην Άκοβο, ήρθαν και από άλλα χωριά να πιάσουμε τη θέση. Δεν πέρασαν τρεις ώρες της μέρας και με οδηγούς τους Τούρκους έπιασε το βουνό, πριν να πάμε με στράτευμα. Ο κόσμος που ήταν στο χωριό, όταν είδαν ότι καβάλησε το βουνό, τσάκισαν και έφευγαν. Εγώ ήμουν σε μια ράχη κι έφυγαν από μπροστά μου.

Οι Τούρκοι μπήκαν στην Πολιανή, χωριό με διακόσιες πενήντα οικογένειες. Οι πεζοί έβαλαν φωτιά στο χωριό, οι καβαλαραίοι κυνηγούσαν τα παιδιά να τα σκλαβώσουν και από πίσω ερχόταν το στράτευμα. Ρίχνω μια μπαταριά τουφέκια. Οι Τούρκοι φοβήθηκαν και γλίτωσε εκείνος ο λαός, ήταν μεσημέρι. Το βουνό στο οποίο ήμουν ήταν δυνατό και αμέσως έστειλα διαταγή στο Δερβέني να γυρίσει όλο το στράτευμα σε μένα, γιατί οι Τούρκοι

²⁴⁴ έπεσε στη μάχη στο Μανιάκι, τον Μάιο του 1825.

ήρθαν από την Πολιανή, και να τρέξουν ώστε να μην προλάβουν οι Τούρκοι να πιάσουν τον κάμπο. Το στράτευμα ήταν έξι ώρες μακριά, νύχτωσε κι εγώ έμεινα τοποτηρητής να δω τι θα κάνουν οι Τούρκοι. Λαμβάνοντας το γράμμα μου κίνησε ο Γεωργάκης Γιατράκος με οκτακόσιους και οι άλλοι κίνησαν από κοντά: Γενναίος, Κολιόπουλος, Κανέλλος Δεληγιάννης, Παπατσώνης, Αρκαδινοί, Γρίτζαλης, οι Τριπολιτσιώτες, ο Κολιός (σκοτώθηκε). Εγώ οπισθοδρόμησα μία ώρα κατά τον δρόμο που ερχόντουσαν οι δικοί μας. Με το χάραμα έφτασε ο Γιατράκος, έκανε να πιάσει ένα χωριό, το Δυρράχι, επειδή υποπτεύθηκε ότι θα περάσουν οι Τούρκοι κατά τον Μυστρά. Αναχώρησε και πήγε.

Εγώ έμεινα στην ίδια τοποθεσία. Ο Αντώνης ο Κολοκοτρώνης, που ήξερε τον τόπο, πέρασε από ένα μονοπάτι και βγήκε μπροστά από τους Τούρκους. Τα στρατεύματά μας ερχόντουσαν κομματιαστά. Ήρθαν άλλοι χίλιοι και τους έστειλα και έπιασαν κάτι καταράχια απέναντι, σε τμήματα των πεντακοσίων (Κανέλλος, Γενναίος, Γρίτζαλης, Παπατσώνης)· ο Κολιόπουλος ερχόταν κοντά με τους Αρκαδινούς και με άλλα στρατεύματα. Οι Τούρκοι βγήκαν πρωί και έκαναν προς εμάς, όχι κατά το Δυρράχιο. Συναντήθηκαν και τα δικά μας δεν τους κράτησαν και έκαναν ρετιράδα²⁴⁵ προς εμένα.

Όταν ήρθαν σε μένα, έστειλα τρεις χιλιάδες στη ράχη να τους κρατήσουμε εδώ. Οι Τούρκοι ήρθαν ίσα με τον Γενναίο και στάθηκαν. Δεν τους έδινε χέρι να περάσουν μπροστά, διότι άφηναν το στράτευμα πίσω. Άρχισαν πόλεμο* με τον Γενναίο, τον Κανέλλο και τους άλλους. Οι τρεις χιλιάδες δικοί μας έφτιαξαν ταμπούρια και τους χτύπησε αμέσως το κανόνι μα δεν τους έκανε τίποτε. Εγώ πέρασα μισή ώρα μακριά για να είμαι απέναντι στον πόλεμο και πρόσταξα τον Κολιόπουλο να πάει βοήθεια στους πρόποδες του βουνού, που ήταν ο Γενναίος πάνω και πήγε και πολέμησε και ο Κολιόπουλος με τους Τούρκους. Ο Γενναίος κατεβαίνει και του λέει: «Μπάρμπα, τραβήξου από αυτή τη θέση και πήγαινε στου πατέρα μου να δυναμώσετε εκεί». Ήρθε ο Κολιόπουλος σε μένα, ήρθαν και οι Αρκαδιανοί και ήμασταν ένα

Μάχη
της Τραμπάλας
(5-7 Ιουνίου 1825)

* Στη μάχη της Τραμπάλας, μια από τις φονικότερες μάχες, οι Έλληνες πήραν χρόνο να ανασυνταχθούν και εδραιώθηκε μέσα τους η πεποίθηση ότι ο Ιμπραήμ δεν είναι ανίκητος.

²⁴⁵ υποχώρηση.

* Στην κορυφή της Τραμπάλας οι Έλληνες αντιστάθηκαν γενναία. Έπιαναν τις οβίδες με το αναμμένο φυτίλι και τις πέταγαν πίσω στους εχθρούς ή έριχναν πάνω τις κάπες τους ώστε από την έλλειψη οξυγόνου να σβήσει το φυτίλι και να μην γίνει η έκρηξη. Αναγκάστηκαν όμως να υποχωρήσουν σε δύσβατα βράχια από όπου κάποιοι έπεσαν και γκρεμίστηκαν.

σώμα καλό. Ο Γενναίος με το στράτευμά του πολεμούσε όλη τη μέρα. Έριχναν μπόμπες και κανόνια*. Ο Γιατράκος που ήταν στο χωριό, σαν άκουσε τον πόλεμο, ήρθε σε βοήθειά μας. Και οι Τούρκοι ήταν πολλοί και του έπεσαν πάνω και τον χάλασαν. Δεν μας βόλεψε να του δώσουμε βοήθεια, διότι ήταν βράχοι στη μέση. Λαβώθηκε ο Γιατράκος και σκόρπισε εκείνο το στράτευμα. Περιμέναμε βοήθεια και από τα άλλα χωριά αλλά δεν ήρθε. Ο Γενναίος με τους άλλους στο καταράχι πολέμησε και όλη τη νύχτα, μα οι Τούρκοι δεν πήραν τα εμπρός.

Την άλλη μέρα στέλνω τους Αρκαδινούς να πιάσουν ένα μονοπάτι, διότι είδα πως οι Τούρκοι έπιασαν όλα τα καταράχια. Όταν είδαν οι Τούρκοι ότι έστειλα να πιάσω το μονοπάτι, κίνησαν για εκεί. Οι Αρκαδινοί, αφού πολέμησαν, δεν τους κράτησαν και ήρθαν προς εμένα. Οι Τούρκοι πήραν τον κάμπο. Η τουρκική καβαλαρία ήρθε ως το Λιοντάρι καίγοντας τα χωριά. Καμιά δεκαριά χιλιάδες τέντωσαν από τις πλάτες του Γενναίου στον κάμπο. Όταν είδα ότι εκείνοι πλευρίσαν τα δικά μας στρατεύματα, κατέβηκα με τον Κολιόπουλο ένα τέταρτο μακριά από τους Τούρκους να τους φοβίσω.

Ο πόλεμος κρατούσε δύο μέρες και τρεις νύχτες αδιάκοπα. Σαν είδα ότι δεν μπορώ να τους βοηθήσω – μια βρουσούλα ήταν, δεν τολμούσαν να στείλουν να πάρουν νερό, γιατί τους έφευγαν δεν είχα πολεμοφόδια, τροφές και νερό– τους έκανα σινιάλο με φωτιές να φύγουν. Σ’ εκείνον τον πόλεμο σκοτώθηκαν πέντε δικοί μας και αρκετοί Τούρκοι. Έφυγαν οι δικοί μας και τράβηξαν κατά του Τουρκολέκα και πήραν τα Δερβένια. Εμείς τραβηχτήκαμε κατά την Καρύταινα που ήταν δυνατός τόπος. Οι Τούρκοι τράβηξαν κατά την Τριπολιτσά, μπήκαν στην Τριπολιτσά. Όταν φύγαμε το βράδυ έστειλα τον Τσόκρη, να κάψει την Τριπολιτσά, αλλά δεν πρόφτασε. Αρχισε να καίει την πόλη αλλά έφτασε ο Μπραϊίμης και πήρε όλη την Τριπολιτσά.

Έκατσε δέκα μέρες για να αναπαυτούν τα στρατεύματά του. Εκείνες τις δέκα μέρες εγώ συγκέντρωσα Κολιόπουλο, Κανέλλο Δεληγιάννη, Παπατσώνη –τη νύχτα που έφυγαν σκοτώθηκε ο

Κατάληψη
Τριπολιτσάς
από Ιμπραήμ
(Ιούνιος 1825)

Κολιός²⁴⁶, όχι από τους εχθρούς— και γίναμε έως τέσσερις χιλιάδες πεντακόσιοι. Πλησιάσαμε κοντά για να πιάσουμε τα πόστα να μην τραβήξει κατά την Καρύταινα και χαλάσει τις χώρες. Ο Ζαΐμης και το Αρχοντόπουλο²⁴⁷ ήταν στο Τορνίκι, ως δύο χιλιάδες. Οι Μυστριώτες και οι Αγιοπετρίτες με τον Ζαφειρόπουλο και με τον Μπαρμπιτσιώτη.

Ο Ιμπραΐμης κίνησε να πάει στο Άργος. Αφήνει στρατεύμα στην Τριπολιτσά, πηγαίνει στη Γλυκειά (περιβόλι του Μιαούλη). Σαν μάθαμε ότι ο Μπραΐμης κατέβηκε στο Άργος, τους έκανα ένα στρατήγημα, να βγουν έξω από την Τριπολιτσά, να τους πολεμήσουμε και να πηδήσουμε μέσα. Έστειλα τον Κολιόπουλο με χίλιους να πιάσει τη μάννα του νερού κρυφά, ώστε να μην φαίνεται το στρατεύμά του, τον Γενναίο στο Περιθώρι με δύο χιλιάδες και τον Κανέλλο Δεληγιάννη, Παπατσώνη και λοιπούς στο κέντρο, ψηλά, στου Αγίου Αθανασίου την πόρτα, κρυμμένους κι εκείνους. Εγώ στεκόμουν στο κέντρο. Είπα ο Κανέλλος που ήταν στη μέση να βγάλει πενήντα ανθρώπους, ώστε οι Τούρκοι βλέποντάς τους λίγους να βγουν. Ο Κολιόπουλος και ο Γενναίος θα έμπαιναν ανάμεσα στους Τούρκους και την Τριπολιτσά και θα περνούσαν μέσα από του Λεονταριού την πόρτα. Το στρατήγημά μου δεν πέτυχε. Βγήκαν μόνο λίγοι Τούρκοι και δεν άφησαν το κάστρο. Έγινε για καμιά ώρα ακροβολισμός, είδαν οι Έλληνες ότι οι Τούρκοι δεν έβγαιναν και φανερώθηκαν κι έπιασαν τις τάπιες οι Τούρκοι.

Την ίδια ώρα λαμβάνω ένα γράμμα από την Κυβέρνηση από το Ναύπλιο. Η Κυβέρνηση έγραφε ότι ο Ιμπραΐμης πάει στην Ακροκόρινθο και τα στρατεύματά μας να πάνε από κοντά. Εμείς ούτε πολεμοφόδια είχαμε, ούτε τροφές, τρώγαμε κριάρια και

Ένα από τα λίγα αποτυχημένα στρατηγήματα του Κολοκοτρώνη

²⁴⁶ Νικόλαος Μπακόπουλος ή Κολιός (1796-1825). Οπλαρχηγός από την Αρκαδία. Όταν κατά την εκτέλεση καθήκοντος, σύμφωνα με τις εντολές του Κολοκοτρώνη, τιμωρούσε και εμπόδιζε τους λιποτάκτες να φύγουν, υπό τον φόβο του Ιμπραήμ, κάποιος από το δικό του σώμα, που θέλησε να φύγει, τον πυροβόλησε και τον σκότωσε.

²⁴⁷ Γιαννάκης Νοταράς ή Αρχοντόπουλο (1805-1827). Όταν ξέσπασε η επανάσταση, δεκαπέντε ετών, δεν δίστασε να πάρει μέρος και λίγο μετά με οικονομική ενίσχυση του θείου του Πανούτσου έκανε σώμα δικό του και μπήκε αρχηγός. Ικανότατος, αν και ήταν νεαρός στην ηλικία. Του ανέθεσαν την πολιορκία της Ακροκορίνθου που την έφερε εις πέρας με επιτυχία κι έγινε στη συνέχεια φρούραρχός της. Στα δεκαοχτώ του έγινε αντιστράτηγος κι ύστερα από έναν χρόνο, το 1824 ο πιο νέος στρατηγός του αγώνα.

φάνη²⁴⁸, γιατί οι κάτοικοι των χωριών έφυγαν από την τρομάρα τους.

Οι Τούρκοι της Τριπολιτσάς έγραψαν στον Ιμπραΐμη να φτάσει. Σαν έλαβα και το γράμμα από την Κυβέρνηση, διορίζω τον Δημήτριο Κολιόπουλο να πάμε στους Μύλους τους Αφεντικούς να πάρουμε τζοπχανέ²⁴⁹ και τροφές. Αφήνω τον Κανέλλο και τον Παπατσώνη με χίλιους πεντακόσιους να φοβίζουν τους Τούρκους. Εγώ με τριακόσιους ξεκίνησα να κάνω σύμφωνα με τις διαταγές της Κυβέρνησης. Εκείνη τη μέρα έριξε πολύ νερό κι έγινε ένα πέλαγος. Οι άνθρωποι πέρασαν από μερικά χωριά, ήπιαν κρασί, μέθυσαν και αργοπόρησαν να βγουν στο Παρθένι. Έστειλα τον Κωνσταντίνο Ζαφειρόπουλο να μετρήσει το ασκέρι του Κολιόπουλου από κοντά. Πήγα κι εγώ. Τράβηξα να ξεμεσημεριάσουμε στον Αχλαδόκαμπο. Κατέβηκα στο χάνι του Αχλαδόκαμπου, να ξανασάνουν τα στρατεύματα κι εγώ να κινήσω. Έγραφα στην Κυβέρνηση να μου βγάλουν τσοπχανέδες και φωμί στους Μύλους τους Αφεντικούς, να πάω έπειτα στην Ακροκόρινθο.

Ο αιγυπτιακός στρατός του Ιμπραήμ δυσχεραίνει όλες τις κινήσεις των Ελλήνων

Ο Ιμπραΐμη κίνησε από το Άργος και κοιμήθηκε στα Βρυσάκια. Ο τόπος ήταν σκάπετα²⁵⁰. Όταν στείλαμε τους ταχυδρόμους, αυτοί συναντήθηκαν με την μπροστέλα²⁵¹ του Ιμπραΐμη και γύρισαν πίσω και μας είπαν ότι έφτασαν οι Τούρκοι. Οργάνωσα σε τέσσερις κολόνες το στράτευμα: τον Βασίλη τον τουρμπετιέρη τον έστειλα να μας κάνει σημάδι, αν οι Τούρκοι ήταν λίγοι να βαρέσει την τρομπέτα, εάν ήταν όλο το στράτευμα να ρίξει ένα τουφέκι. Πήγε κι έριξε το τουφέκι. Είπα στον Κολιόπουλο να πάει στη Γύρα, στον Γεώργιο Αλωνιστιώτη να πάει στου Μπέγη τη σκάλα και ο Γενναίος να πιάσει του Παρθενιού τη στράτα. Κι εγώ στην άκρη. Βλέπουμε και ξεπροβάλλει όλο το στράτευμα του Ιμπραΐμη έως τρεις χιλιάδες και έπεσε στον κάμπο του Αχλαδόκαμπου. Τους έκανε τέσσερις κολόνες κι εκείνος. Μοίρασε την περισσότερη καβαλαρία κατά τη Γύρα.

²⁴⁸ χλωρά σάχια. Τρωγόταν σαν σαλάτα.

²⁴⁹ πυρομαχικά.

²⁵⁰ απομονωμένος, κρυμμένος.

²⁵¹ εμπροσθοφυλακή.

Οι Έλληνες από τη μια σε απόσταση μεταξύ τους, από την άλλη χωρίς ταμπούρια, έβλεπα ότι θα χαλαστούμε. Αν είχαμε την είδηση από τη νύχτα και πιάναμε ταμπούρια κι ερχόταν ο Ζαΐμης, θα πολεμούσαμε καλά. Στοχάστηκα το στράτευμα νηστικό και χωρίς πυρομαχικά. Πρόσταξα υποχώρηση, για να γλιτώσω το στράτευμα. Ο Κολιόπουλος τράβηξε κατά το μοναστήρι του Αγίου Νικολάου, όπου ήταν δυνατός ο τόπος. Βαρώ την τρομπέτα να σηκωθεί και ο Γενναίος δεν θέλει να σηκωθεί. Βλέποντας ο Ιμπραϊμης ότι μένει εκεί, έβαλε κολόνες-κολόνες στον άγριο τόπο. Εγώ εκ νέου διέταξα υποχώρηση.

Βγαίνοντας στο Παρθένι με καμιιά εικοσαριά καβαλαραίους, πήγα να πιω νερό σ' ένα χωριό, στα Μπερτσοβά. Ο Γενναίος έπιασε ένα καταράχι απέναντι από το χωριό, στην κορυφή του βουνού με χίλιους πεντακόσιους. Εκεί που πήγα να πιω νερό δεν βρήκα. Ήταν πιο πέρα απομονωμένη μια βρουσούλα και πήγα να πιω νερό. Οι Τούρκοι στάθηκαν στ' αμπέλια τα Μπερτζοβίτικα, έως ότου να βγουν όλοι. Η τούρκικη καβαλαρία σκόρπισε στον κάμπο και μας πλάκωσαν στη βρύση. Τους τουφεκίσαμε κι έφυγαν. Μας τουφεκίσαν στους Αγίους. Πήγα και κάθισα απέναντι από τον Γενναίο. Οι Τούρκοι δεν εκστράτευσαν· έμειναν εκεί στ' αμπέλια. Τον έβλεπαν τον Γενναίο και δεν πήγαν πάνω του. Το δειλινό κάλεσα τον Γενναίο με την τρομπέτα να έρθουν σε μας και ανταμωθήκαμε. Όταν ανταμωθήκαμε, τους λέω: «Ο Κανέλλος και ο Παπατσώνης είναι εκεί νομίζοντας ότι οι Τούρκοι είναι λίγοι. Να πάμε μπροστά να τους πάρουμε μαζί, για να μην τους κλείσουν οι Τούρκοι». Φτάσαμε, τους σηκώσαμε και πήγαμε όλοι προς την Αλωνίσταινα.

Ο Ιμπραϊμης έμεινε στην Τριπολιτσά. Έγραφα στις επαρχίες και συνάχθηκαν στα Δερβένια επτά χιλιάδες. Ήρθε το Αρχοντόπουλο, ο Ζαΐμης και ο Λόντος, και κρατούσαν το Λεβίδι με δύο χιλιάδες. Εγώ είχα πέντε χιλιάδες: τον Κολιόπουλο, τον Κανέλλο, τον Παπατσώνη και τα Καρυτινά στρατεύματα με τον Γενναίο. Μάθαμε από έναν Τούρκο ότι του ήρθε μεντάτι ο γαμπρός του με στρατεύματα στη Μεθώνη και θα κινούσε για βοήθεια του Ιμπραϊμη. Τότε έστειλα να πιάσουν τα Δερβένια για να μην περάσει η βοήθεια. Έγραφα ένα γράμμα στα Δερβένια να